

Η άρνηση της Αγίας Τριάδος από τους «μάρτυρες του Ιεχωβά» (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=176912>)

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά απορρίπτουν το τριαδικό δόγμα με το επιχείρημα ότι αυτό δεν συμφωνεί με την Αγία Γραφή και πως ήταν άγνωστο στην αρχαία Εκκλησία. Αυτή η δοξασία, γράφουν σ' ένα βιβλίο τους, «ήταν άγνωστη στους Εβραίους Προφήτες και στους Χριστιανούς Αποστόλους... χρονολογείται τριακόσια πενήντα περίπου χρόνια μετά τον θάνατο του Ιησού Χριστού».[1] Ισχυρίζονται ότι το δόγμα περί της Αγίας Τριάδος το συναντάμε για πρώτη φορά στα μέσα του Δ' αιώνα μ.Χ., ενώ ως προς τη διατύπωσή του ανάγεται στις Α' (325 μ.Χ.) και Β' (381 μ.Χ.) Οικουμενικές Συνόδους, όχι όμως ως αλήθεια της πίστεως[2].

Διδάσκουν ότι οι πρώτοι Χριστιανοί, που είχαν δάσκαλο τον Ιησού Χριστό, δεν πίστευαν ότι ο Θεός είναι «Τριάς». Δάσκαλος της πίστης στην Αγία Τριάδα είναι ο

Σατανάς. Περίπου το 2200 π.Χ., οι Βαβυλώνιοι είχαν τη δική τους Τριάδα (Cush, Semiramis, Nimrod). Ακολουθούν οι Ινδουιστές (Brahma, Vishnu, Siva), οι Αιγύπτιοι (Isis, Nephthys, Osiris) και αργότερα οι Ρωμαίοι. Από τους τελευταίους την πήραν οι Πάπες και την επέβαλαν στις Χριστιανικές Εκκλησίες. Η κακοδοξία αυτή, που άρχισε με την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, ολοκληρώθηκε, κατά τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, τον όγδοο αιώνα[3]. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά υποστηρίζουν ότι στη Βάπτισμα του Χριστού στον Ιορδάνη δεν αποκαλύφθηκε η Αγία Τριάδα, αλλά η «ενεργός δύναμη» του Θεού έχρισε τον τέλειο άνθρωπο Χριστό σε μελλοντικό πνευματικό Υιό Του.

«Ο Ιεχωβά», ο Θεός των Μαρτύρων του Ιεχωβά.

Στο βιβλίο «Μπορείτε να Ζείτε» της «Βιβλικής και Φυλλαδικής Εταιρείας «Σκοπιά», στη σ. 41, αναφέρεται: «Και ο Θεός έχει ένα προσωπικό όνομα[4] για να ξεχωρίζει από τους άλλους. Δεν είναι «Θεός» το όνομά του; μπορεί να ρωτήσουν μερικοί. Όχι, γιατί «Θεός» είναι απλώς ένας τίτλος, όπως ακριβώς «πρόεδρος», «βασιλιάς» και «δικαστής...».[5] Λέγοντας Βίβλο οι Μάρτυρες του Ιεχωβά εννοούν τη «Μετάφραση Νέου Κόσμου», στην οποία οι ίδιοι αντικατέστησαν τη λέξη «Ιεχωβά» όπου το κείμενο είχε τις λέξεις, «Θεός» ή «Κύριος»[6]. Γι' αυτήν τους την ενέργεια, επικαλούνται τη «Μετάφραση του Βασιλέως Ιακώβου», που περιέχει τη λέξη «Ιεχωβά» στην Έξοδο 6, 3, στον Ψαλμό 83, 18 και στον Ησαΐα 12, 2 και 26,4. Επίσης, το «όνομα του Θεού βρίσκεται στην Αποκάλυψη 19, 1-6 ως μέρος της έκφρασης «άλληλούια» «Άλλελουγιάχ» και σημαίνει «αινεΐται τον Γιαχ». Το «Γιάχ» είναι «σύντομη μορφή του Ιεχωβά»[7].

Οι συντάκτες της «Μετάφρασης Νέου Κόσμου» δηλώνουν ότι: 1) το όνομα του Θεού, το οποίο στη Βίβλο αντιστοιχούσε στα τέσσερα σύμφωνα (JHWH, με τα ελληνικά να είναι ΓΧΒΧ), δεν προφερόταν από τους Εβραίους από δεισιδαιμονία και 2) δεν γνωρίζουμε τα φωνήεντα, για να είναι πλήρης η λέξη[8].

Σύμφωνα με τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, ο Ιησούς Χριστός χρησιμοποίησε και εκείνος το όνομα «Ιεχωβά»[9] «Ναι, ο Ιησούς γνωστοποίησε στους άλλους το όνομα του Θεού, του Ιεχωβά. Ο Ιησούς ήξερε ότι ήταν σκοπός του Πατέρα Του να δοξασθεί το όνομά του σε όλη τη Γη, διακηρύσσοντάς το άγιο». Το «όνομα» του Θεού θα ήταν άγνωστο στους Εβραίους, για να λέει ο Χριστός ότι «εγνώρισα αυτοίς το όνομά σου και γνωρίσω». Πώς είναι δυνατόν όμως να μη γνώριζαν οι Εβραίοι ακροατές του Χριστού το όνομα του Θεού, αφού υπήρχε 7.000 φορές γραμμένο;

Από τις θείες ιδιότητες του Ιεχωβά οι Μάρτυρες του Ιεχωβά τονίζουν τη «μεγαλειότητα», τη «μεγάλη σοφία» -δεν μιλούν περί πανσοφίας-, και τη

«γενναιοδωρία» Του. Δεν δέχονται ότι ο Θεός είναι «ελεήμων και αγαθός» και αναφέρονται στη δικαιοσύνη Του ως την κατ' εξοχήν ιδιότητά Του. Ο Θεός, λένε, δεν ενδιαφέρεται για την καταγωγή του ανθρώπου. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με το γεγονός ότι ο Θεός έχει επιλέξει ως πολίτες της ουράνιας Βασιλείας του μόνο 144.000 εκ των πολιτών. Όταν μιλούν για αγάπη, εννοούν την αγάπη του Θεού προς τα μέλη της «Σκοπιάς»^[10].

(Συνεχίζεται)

[1] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 180-181.

[2] *Όπ.π.*, σ. 184.

[3] Οι υπεύθυνοι της εταιρείας «Σκοπιά» υποστηρίζουν απόψεις ανιστόρητες και δεν φανερώνουν την αλήθεια. Το ομοούσιο ομόδοξο και ισότιμο των τριών θείων Προσώπων (του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος), δεν τα βρίσκουμε για πρώτη φορά τον όγδοο αιώνα στο Σύμβολο Πίστεως του Αθανασίου, αλλά στο Σύμβολο Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως (325, 381 μ.Χ.). Ως πίστη της Εκκλησίας και διδασκαλία των Πατέρων είναι πολύ αρχαιότερα. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά αναφέρονται στο εξής σημείο του Αθανασιανού Συμβόλου: «Καί ἐν ταύτῃ τῇ Τριάδι οὐδέν πρῶτον ἢ ὕστερον, οὐδέν μείζον ἢ ἔλαττον· ἀλλ' ὁμως οἱ τρεῖς ὑποστάσεις συνδιαιωρίζουσαι ἑαυταῖς εἰσι καί ἴσαι». Η ισότητα τού Υιού με τον Πατέρα είναι ιδέα αντιβιβλική, αφού ο Χριστός στην Αγία Γραφή ομολογεί ότι ο Πατήρ είναι «μείζων» αυτού (Ιω. 14, 28) πως η δική του «γνώση» είναι μικρότερη του Πατρός του (Ματθ. 24,36). Σκόπιμα, αποσιωπούν κάτι πολύ σημαντικό, το οποίο περιέχεται στο Αθανασιανό Σύμβολο και αφορά στην ισότητα Πατρός και Υιού, και αυτό είναι το εξής: «Ἴσος τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα, ἐλάττων τοῦ Πατρός κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα» (Βλ. Ιω. Καρμίρη, *Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, τ. 1, (Εν Αθήναις, χ.ε. 1960), σ. 103). Η εταιρεία «Σκοπιά» αποσιωπά την πίστη των «Τριαδιστών», ότι ο Χριστός ήταν τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος και πως ως προς τη Θεότητά του είναι ομοούσιος και ομόδοξος με τον Πατέρα. Αυτό σημαίνει ότι ως άνθρωπος ο Χριστός είναι μικρότερος του Πατρός και δεν γνωρίζει όσα ο Πατέρας του, ενώ ως Θεός ξέρει όλα όσα γνωρίζει και ο Πατέρας. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 181-182.

[4] Το όνομα του Θεού έχει σημασία ως έννοια, όχι ως λέξη. Βλ. Ν. Σωτηρόπουλος, *Αντιχιλιαστικόν εγχειρίδιον*, (Αθήναι: εκδ. ο Σταυρός, 1979²), σ. 13. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά λένε ότι για την σωτηρία μας πρέπει να επικαλούμαστε τον Θεό μόνο με το όνομα «Ιεχωβά». Λέμε: ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ δεν γνώριζαν το όνομα Ιεχωβά (Έξοδ.. στ' 2-3) κι όμως σώθηκαν (Ματθ. η' 11). Δεν σώζουν τα ονόματα, αλλά ο Χριστός (Ματθ. ι' 32, Α' Κορ. Α' 2), ο οποίος είναι ο μοναδικός Σωτήρας.

Βλ. Κόκορης, *Ορθόδοξος Αντιαιρετική...*, *Όπ.π.*, σ. 32. Του ιδίου, *Ορθοδοξία...*, τ. Α', *Όπ.π.*, σ. 204-205. Πρβλ. Παπαδόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 209. Α. Αλεβιζόπουλος, *Διάλογος με την Εταιρεία Σκοπιά*, (Αθήναι: εκδ. Αποστολική Διακονία, 1987), σ. 42-43.

[5] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 186. Επίσης, Κόκορης, *Ορθόδοξος Αντιαιρετική...*, *Όπ.π.*, σ. 31.

[6] Η εταιρεία έβαλε στο κείμενο της Καινής Διαθήκης τη λέξη «Ιεχωβά» 237 φορές στη θέση της λέξης «Κύριος». Βλ. Αλεβιζόπουλος, *Η Λατρεία...*, τ. Γ', *Όπ.π.*, σ. 159. Η Αγία Γραφή ονομάζει «Κύριον» και τον «Επουράνιο Πατέρα» και τον Ιησού Χριστό. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά προσπαθούν να εξαφανίσουν αυτήν την αλήθεια και επιμένουν στον ισχυρισμό τους ότι «Κύριον» ονομάζει η Αγία Γραφή μόνο τον Ιεχωβά. Βλ. Παπαδόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 209.

[7] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 186. Ο Charles Russell δεν είχε θέσει ζήτημα ονόματος του Θεού. Το 1925 ο Rotherford άρχισε να προβάλλει το όνομα «Ιεχωβά» (Σκ. 1954, σ. 174), λέγοντας πως ο Θεός αποκαλύπτεται και με άλλα ονόματα. Οι οπαδοί της εταιρείας εργάζονται για τη γνωστοποίηση και τη δικαίωση του ονόματός του. Βλ. Αλεβιζόπουλος, *Η Λατρεία...*, τ. Α', *Όπ.π.*, σ. 140-141.

[8] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 186-187. Επίσης Αλεβιζόπουλος, *Η Λατρεία...*, τ. Γ', *Όπ.π.*, σ. 153. Πρβλ. Κόκορης, *Ορθόδοξος Αντιαιρετική...*, *Όπ.π.*, σ. 31.

[9] Βλ. χωρία της Αγίας Γραφής που αναφέρουν το όνομα Γιαχβέ και αποδεικνύουν τη θεότητα του Ιησού (Ησ. 8, 11-14), (Ησ. 61, 1-8), (Ησ. 6, 1-3; 9-10), (Ζαχ. 12, 10 κατά το εβραϊκόν), (Ρωμ. 10, 13-14), (Ησ. 45, 23), (Β' Θεσ. 1, 12).

[10] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 192-193.